

РОЗДІЛ 1

Вересень, 2019 рік.

Сьогодні вона планувала розважитись. Уздовж стін бібліотечної зали стояли заповнені книжкові шафи. Світло без завад проникало крізь вікна зі старими рамами. Просторе приміщення заповнили десятки стільців. Усі — зайняті зацікавленими слухачами.

— Зрештою, письменники такі самі люди, як і читачі. Лише відоміші, — продовжував автор.

Роман Бурхливий цілковито контролював презентацію своєї нової книги й насолоджувався увагою. Чисто поголене обличчя із загостреними рисами майстерно змінювало маски. Слова з кожним реченням набували оксамитових відтінків, а низький голос повнився хрипкістю. Усе природно, ніби він такий повсякчас, навіть зранку після п'ятики або після походу до вбиральні — невимушений, розумний і цікавий. Він ще не розумів, що почав гру, у якій беззаперечно програє.

Модераторка Ліза дослухалася до слів оратора, ніби до молитви. У руках вона тримала новеньку книгу шанованого гостя. На обкладинці виднілася промовиста назва «Я — Безсмертний». Письменник ще на початку презентації пояснив, що це детективний трилер з елементами містики.

Білявка у третьому ряду скептично гмикнула й сіла зручніше. Їй стало нудно. Час починати. Місце майже навпроти автора давало змогу без зусиль привернути до себе його увагу. Пальці почали гратися пасмами довгого каре, а рожеві вуста застигли в лукавій усмішці.

Погляд білявки вперто шукав зустрічі з очима письменника. З витримкою хижака вона спостерігала за кожним рухом автора, поки він і далі загравав із першим рядом, вряди-годи зиркаючи на модераторку. Аж раптом серед моря зацікавлених облич він наштотхнувся на шторм, що вирував у блакитних очах. У викличному погляді білявки виразно читалося: «Я тебе бачу. І я знаю, що ти бачиш мене».

Але Роман не зрозумів цього виклику. Його его сприйняло ті перші візуальні дотики як належний комплімент. Така реакція лише підбурила азарт білявки.

Аж тут зазвучав розважливий голос Лізи:

— Що кажуть про ваші книжки друзі та сім'я? Хто перший читає ваші рукописи? Мабуть, дружина?

— Ой, ні, — з усмішкою протягнув письменник. — Я взагалі противник цих стереотипів. Уподобання моєї дружини дуже відрізнялися від жанру і стилю, у якому пишу я. Я ж не міг змусити її читати свої книги лише тому, що так треба. Це хибні переконання — що близька людина повинна розділяти все, що ви робите, — Роман помітив серед присутніх знайоме обличчя й переможно всміхнувся. Ковтнув води, аби витримати театральну паузу, і єхидно продовжив: — Колишня дружина завжди вдавала, що дуже цікавиться моєю творчістю. Хоча я знав, що ця цікавість нещира. Від її поривань читати або виявів захоплення після прочитаного мені було некомфортно, бо людина робила щось таке, чого насправді не хотіла робити, і показувала емоції, яких не відчувала.

— Дякую за відверту відповідь, — дещо зніяковіло промовила модераторка й продовжила: — Ваші персонажі повністю вигадані чи мають реальних прототипів? Запитую, бо прописані вони доволі вдало.

— У кожного з персонажів я закладав частинку себе, — Роман кинув погляд на білявку в третьому ряду. Та у відповідь грайливо прикусила нижню губу. — І поступово вводив... персонажів до сюжету... Кгм.

Він уже програв. Ця реакція все виказала. Його погляд бігав підлогою та стінами, немов виснажений боксер по рингу, уникаючи супротивника, — дівчини навпроти. Глибокий виріз блузки увінчував гудзик, що ледь стримував груди. Високий розріз спідниці підкреслював довгі ноги, закинуті одна на одну. Що брехати — її зовнішність привертала увагу не менше, ніж якби вона стала на стілець і почала розмахувати спідницею над головою. Білявка глибоко вдихнула й занурила пальці під розстібнутий комір блузки. Рука повільно ковзнула від шиї донизу й зупинилася на знесиленому четвертому гудзику.

Романа врятував голос Лізи:

— Ну що ж, шановні гості нашої бібліотеки, тепер можемо перейти до запитань із залу. Хто готовий — підіймайте руку, і до вас підійдуть із мікрофоном.

У перших рядах здійнялися кілька невпевнених рук. Асистент підскочив до найближчої дівчини, яка одразу заторохтіла:

— Розкажіть, будь ласка, в яких умовах ви пишете і від чого залежить ваша працездатність? Дякую!

— Дякую за ваше запитання, — підхопив Роман, намагаючись утримати впевнену позицію. — Моя працездатність не залежить від обставин! Ви самі можете в цьому переконатися!

ся! — грайливо підморгнув. — Я маю на увазі книги, мої тексти. Те, як вони проникають у ваш розум. Це все — результат кропіткої роботи й відданості своїй справі. Мені не потрібні зручні умови. Лише змога записати думки.

«Відігруєшся на слабших? Ну давай, давай!» — подумки прокоментувала білявка. У залі пролунав глухий стукіт — на підлогу впала чорна тufелька. Білявка потягнулася ногою до взуття. Невимушено, але так, щоб розріз на спідниці оголив візерунок мережива, яким закінчувалися панчохи на її округлому стегні.

Рятівний голос Лізи знову повернув автора до тям:

— У когось іще є запитання?

Асистент знову вручив мікрофон найближчій дівчині.

— Чи з багатьма сучасними письменниками й письменницями ви знайомі особисто і які між вами стосунки? — запитала кучерява брюнетка й доповнила: — О, і з ким з них ви б хотіли піти на каву?

— Я скажу так, — Роман примружився. — Особисто — знайомий з багатьма. Особливо з авторами свого жанру. Хтось із них якось охарактеризував стосунки в нашій спільноті так: «Багато хто з письменників відкрито чи кулуарно між собою ворогує. Хоча пізніше п'ють з однієї пляшки і разом "обкладають" інших».

Кілька секунд він оглядав залу, що завібрувала стишеним сміхом. Насолодившись реакцією, упевнено продовжив:

— А щодо кави... Ви ж знаєте, що її зазвичай п'ють, щоб збадьоритися вранці, тому друга частина вашого запитання може бути дещо підступною... Якщо ви розумієте, про що я.

Сміх погучнішав. Байдужість письменника неприховано дратувала білявку. Вона неквапливо підвелася, підійшла до асистента й забрала в нього мікрофон. Хлопчині залишило-

ся тільки приречено спостерігати, як білявка повернулася на своє місце й демонстративно закинула ногу на ногу. Вона дочекалася, коли автор наважиться знову подивитися на неї, і лише тоді грайливо заговорила.

— Скажіть, будь ласка, — вона розтягувала слова, — як глибоко потрібно зазирнути між рядків, щоб відчутися всю міць авторського задуму? І як вам вдається плавно увійти в сюжет і, не зупиняючись, тримати ритм аж до вибухового фіналу. Такого, щоб аж розліталися в усі боки... — пауза, — ...цитати в соцмережах. Дякую, — видихнула вона останнє слово.

Зал отетерів. Роман теж. Усі його маски злетіли, залишивши на обличчі лише відвислу щелепу. Здавалося, що шию тиснув навіть пафосно розстібнутий комір. Очі ніяк не могли втекти від авторки підступного запитання. Білявка ж схилила голову до плеча й очікувала на його неправильну відповідь. Будь-яка відповідь була б неправильною. Це запитання поставили заради реакції на нього. Реакції більш промовисті, аніж слова. Особливо якщо це короточасний ступор.

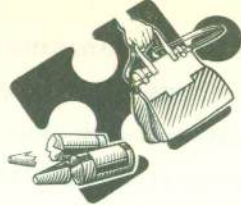
Рука письменника квапливо занурилася до кишені піджака, поборсалася там і дістала невеликий білий флакончик. Роман спробував обіграти незручну ситуацію, тому відкрито продемонстрував спрей і ніяково всміхнувся. Цим жестом він визнав свою вразливість, а також глибокий захват від останнього запитання. Три протяжних розпилення в горло, глибокий вдих — і він опанував себе.

Проте аудиторія досі чекала на відповідь. Роман вхопив повітря, щоб заговорити, але з горла пролунав лише хрипкий стогін. Його темно-сірі очі скосилися до перенісся, а повіки максимально розтулились і завмерли. З-під коміра проросли розбухлі фіолетові вени, швидко піднялися по шиї і химер-

ною дрібною сіткою оповили гладко виголене обличчя. Автор спробував схопитися чи то за груди, чи то за голову, але вже не зміг. Зів'яле тіло повільно схилилося вперед і з протяжним горловим хрипом гепнулося на підлогу.

Залою розлетілися кілька писклявих зойків. Деякі відвідувачі позривалися зі своїх місць, щоб краще роздивитися. Де-хто відбіг, щоб відсторонитися від лячної ситуації. Хтось вигукнув: «Швидку!». Худенька темноволоса дівчина вистрибнула з натовпу і спробувала перевернути чоловіка на спину. Модераторка схопила зі столу пляшку з водою і спорожнила її на потилицю занепаłego автора, намочивши й дівчину. Проте ані недолугі обливання, ані аматорські реанімаційні заходи нічим не зарадили. Ніхто з присутніх досі не усвідомлював, що перебуває уже не в приміщенні бібліотеки, а на місці події. Імовірно, навіть на місці злочину. Хтось голосно припустив, що автор просто зомлів від надмірної кількості жіночих грудей, які цілу годину майоріли перед його очима.

Але вже за двадцять безкінечних хвилин медики зі «швидкої» констатували остаточне завершення кар'єри письменника Романа Бурхливого.

РОЗДІЛ 2

У бібліотеці досі товклися прихильники детективів і трилерів. Більшість із них уперше в житті побачили смерть на власні очі. Багато хто пояснював таку раптовість серцевим нападом, оскільки це не скидалося на зав'язку цікавого сюжету: тіло не лежало в калюжі крові, не було загадкового послання на підлозі чи хоча б ножа у спині. «Природна смерть» — констатували медики найімовірніший варіант.

Цей випадок, як і безліч подібних, передбачає хоча би поверховий огляд місця події слідчо-оперативною групою. Невдовзі судово-медичний експерт оглядатиме труп письменника, а поліціянти збиратимуть свідчення відвідувачів у протоколи.

Правоохоронці поступово розтягнули спантеличених жінок по кабінетах і закутках бібліотеки. Забігаючи наперед — ці інтимні розмови не стали початком жодної романтичної історії. Поліція розмістила свідків так, щоб одні учасники подій не запозичували, навіть мимоволі, свідчення в інших. Хтось легко міг підхопити від сусідки занадто емоційну чи просто фанатсько-фантазійну теорію смерті письменника.

Білявці пощастило більше. Її залишили в приміщенні з трупом, хоч і на пристойній відстані від нього. Пощастило, бо ж вона була фанаткою напружених сюжетів, «м'ясних» трилерів та детальних кривавих історій. Стереотипна думка суспіль-

ства вибудувалась так, що ніхто з випадкових перехожих, потенційних залицяльників чи навіть сусідів і подумати не міг, що найбільший скарб цієї дівчини — книжкова шафа з безцінними екземплярами у твердій палітурці. У сумочці білявка завжди носила одну з книг, що містила описи звірячих убивств чи безжальних знущань, які викликали приголомшливі емоції та прискорювали серцебиття.

Невдовзі в залі бібліотеки з'явився високий темноволосий чоловік у м'ятного кольору сорочці. Насупившись, він зосереджено натягував чорні рукавички. Білявка з цікавістю спостерігала, як він готується до огляду тіла «увіковиченого» письменника. Чоловік — вочевидь це був судмедексперт — підкотив рукава і присів біля трупа. Над ним одразу навис оперативник, що старанно записував кожен коментар. Вона усвідомила, що її погляд усе частіше затримується на широких ментолових плечах, і натягнула на обличчя розгублений вираз, щоб поліціант навпроти побачив звичну тривогу свідка замість нетипової зацікавленості. Про всяк випадок.

- Анастасія Петрівна, так?
- Павлівна, — автоматично виправила вона.
- О котрій годині ви сюди прибули?
- Близько третьої.

Поки Настя відповідала на формальні запитання, у її голові вирував потік різнопланових думок.

«А де моя сумочка? Ага, на стільчику он там. Треба не забути... Шкода буде втратити Бекетта. Хоча й так маю багато що читати. До речі, треба купити новеньку книжечку. Або й три. Цікаво, Персик бачив багато трупів? Юристи ж також ходять дивитися на трупи? Помічник прокурора мав би бачити мертві тіла. Треба запитати його. Ого, які